

τοῦ ἱεροῦ βήματος στοῖχος πολλῶν δένδρων, παρέχουσι πυκνὴν σκιά. Ὁ ἔσω ναὸς φαίνεται λαμπρὸς, τὸ δὲ κωδωνοστάσιον εἶνε ὑψηλὸν καὶ εὐρυθμον· δὲ ἔχει μὲν τύπον ἐξόχου καὶ λεπτῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εἶνε ὅμως εὐάρεστον τὴν ὄψιν...

Ἐπειγόμενος ὑπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἴδω ὅσα ἄξια θεὰς ἔχει καὶ ἡ πόλις αὕτη, κατέστειλα τὴν πείνην μου διὰ τοῦ περιωνύμου ἐνταῦθα πατῆρος· ἐπελθόντος δὲ καὶ ὑετοῦ καὶ σφοδροῦ ἀνέμου, ἠναγκάσθημεν, τῆς τετάρτης ὥρας προσεγγιζούσης, νὰ ἐπιβῶμεν λέμβου καὶ διὰ τῶν ἀγρίων κυμάτων πλέοντες, ἀνήλθομεν εἰς τὸ ἐπὶ Χίον ἀτμόπλοιο, εἰς ὃ ἀπὸ πρωῒας ἐγένετο ἡ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μετάθεσις (τουρκ. ἀχταρμα).

Ἐνταῦθα δὲν δύνάμην νὰ παρέλθω ἐν σιγῇ τὴν ὑπὸ τῶν λεμβούχων τῆς πόλεως ταύτης ἐμποιηθεῖσάν μοι ἀλγεινοτάτην αἴσθησιν· αἱ φυσιογνωμίαι αὐτῶν εἶνε φρικωδέσταται, τὸ δὲ ἦθος καὶ αἱ σειρηνώδεις φωναὶ τῶν ἀνθρωπαρίων τούτων σαφῶς ἐκδηλοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτῶν ἐξεικονιζομένην ψυχὴν. Ἄπιστοι καὶ δόλιοι, σὲ παραλαμβάνουσιν εἰς τὴν λέμβον, ἀφ' οὗ ὀριθῶσι τὰ πορθμεῖα· ἀλλ' ἅμα ἀναχθέντες, αὐθαδῶς καὶ ἀποτόμως παύονται τῆς κωπηλασίας καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ διπλάσιον ἢ καὶ τὸ τετραπλάσιον τῶν ὀρισθέντων διαποντίων. Φωνεῖς τότε, διαμαρτύρεσαι, ἐλέγχεις αὐτοὺς ὡς ἀπατεῶνας καὶ κλέπτας· ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὰς φωνάς σου ἀντιτάσσουσιν ὕβριστικὰς κραυγὰς καὶ ἀπειλοῦσι μῆτε ἐμπρὸς μῆτε ὀπίσω νὰ πλεύσωσι· τέλος ἐκόντα ἄκοντά σε ἀναγκάζουσι νὰ συγκατανεύσης εἰς τὴν παράνομον αὐτῶν ἀπαίτησιν.

Εὐτυχῶς ἐμοὶ οὐδὲν τούτων συνέβη, διότι ὁ λεμβούχος ἡμῶν ἦτο Χίος· αὐτόπτης ὅμως καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τῶν λόγων καὶ πράξεων τῶν πορθμεῶν ἐκείνων, τὴν δὲ φρίκην μου ἠύξησαν καὶ ἄλλαι περὶ αὐτῶν πληροφορίες...¹

Νῦν μακρυνόμεθα τῆς Σμύρνης καὶ ἀλληλοδιαδόχως λαμπραὶ τοποθεσίαι ἐμφανίζονται ἡμῖν· ὁ οὐρανὸς εἶναι πάλιν εὐδιδος, ὁ ἥλιος ἄπλετον φῶς χέει ἐπὶ τῶν πρασίνων παραλίων λόφων τῆς νοτιοδυτικῆς τοῦ κόλπου ἀκτῆς. Πλείστα δένδρα καλύπτουσι τὰς κορυφὰς τῶν λόφων ἐκείνων· τὰ παράλια δὲν εἶναι ἀπότομα καὶ πετρώδη, ἀλλ' ὁμαλὰ, χλοηφόρα, κατὰ δένδρα καὶ ἱκανῶς ἐκτεινόμενα ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ μέχρι τῶν προπόδων τῶν λόφων. Περὶ τὸ Γενικαλὲ, φρούριον χθαμαλὸν ἐπὶ τερπνῆς γηίνης γλώσσης, ἡ θεὰ εἶναι ἐξαιρετος. Ἀλιτενὴς καὶ κατὰ δένδρος πεδιάς, λόφοι ὑπόκοιλοι καὶ χθαμαλοί, μικρόν τι ἀμφιθέατρον συναπαρτίζουσι. Ἀπέναντι τοῦ Γενικαλὲ, παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ κόλπου πλευρὰν, φαίνονται αἱ Φῶκαι, νῆσοι ἔρημον ὄψιν ἔχουσαι, ὧν τὰ παράλια διατέμνονται ὑπὸ λευκοτάτων κώνων ἄλατος,

(1) Ἐν τούτοις ὁ λόγιος ἡμῶν συνεργάτης, εἰς ἐπισκεφθῇ σήμερον τὴν πρωτεύουσιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἴμεθα βέβαιοι ἐν ἐκτάσει θὰ ἀποθαυμάσῃ τὸν περικαλλὲς αὐτῆς καθωραϊσμὸν ἀποδίδων τοῖς φιλοπόντοις Συμυρναίοις τὸν δίκαιον ἔπαινον τῆς καταπληκτικῆς αὐτῶν προόδου.

θεῶν ἐχόντων στρατιωτικῶν σκηνῶν... Πολὺ κάτωθεν τοῦ Γενικαλὲ, μέχρι τοῦ Τσανταρλί, κειμένου ἐπὶ ἀποκρήμνων πετρῶν, ἐνθα ἡ θάλασσα αἰὲ κλυδωνίζεται καὶ οἱ ἀνέμοι συρίζουσι, ἡ μικρὰ Ἀσία ἔχει μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπότομα καὶ πετρώδη παράλια.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος δύνει· πλήρης εὐδία ἐπικρατεῖ· ὁ οὐρανὸς αἰθριάζει, τὸ πᾶν ἐν κατανύξει ἀναμένει τὴν ἐσπερίαν εἰρήνην καὶ μόνον ἡ ξηρὰ φεύγει μακρὰν καὶ ὀπισθεν ἡμῶν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΝΩΜΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΓΑΡΦΗΛΑ

Κατὰ τὰς ζοφωδεστάτας τοῦ βίου μου ἡμέρας, αἰέποτε μεγάλην παραμυθίαν εὖρον καταγινόμενος πάσῃ ψυχῇ εἰς ἔργον τι τῷ πλησίον ὠφέλιμον.

Ὅστις ἂν ἡμᾶς διδάξῃ κάλλιστα τοῖς παιδικοῖς ἔτεσι χρῆσθαι, οὗτος ἔσται εἰς τῶν μεγίστων τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργετῶν.

Οὐκέτι στέργομεν τὸ θεῖον τῶν Βασιλέων δίκαιον· προφυλασσόμεθα ὅμως, μὴ ἀποδεχθῶμεν τὴν πλάνην ὡσαύτως ὀλεθρίαν τῶν θεῶν τοῦ ὄχλου δικαίων.

«Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου!» ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν τυγχάνῃ οὕσα τὸ ὄργανον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐὰν αἱ μεταγενέστεραι γενεαὶ τῇ ἀμαθείᾳ τυφλώττωσι καὶ ὑπὸ τῆς ἀσελγείας διαφθαῶσιν, ἡ τῆς δημοκρατίας καταστροφή ἀνέκφυκτος ἔσται.

Ἡ γενικὴ ἐκπαίδευσις τὸ μόνον μέσον ἐστὶ τοῦ διαφυγεῖν τοὺς κινδύνους τῆς γενικῆς ψευδοφροσύνης.

Ἡ ἡμετέρα ἐν τοῖς δημοκρατικοῖς θεσμοῖς πεποίθησις ἐρείδεται ἐπὶ τῇ πίστει ὅτι ὁ ἐμπειρὸς ἀνὴρ ὄρεξ, ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὸ ἄκρον ἀγαθὸν ἐνυπάρχον ἐν ἐλευθερίᾳ ὀριζομένη ὑπὸ δικαίων νόμων καὶ τοῖς πᾶσι κοινῶν.

Ὁ τῆς ἐλευθερίας θρίαμβος τότε μόνον ἐξασφαλισμένος ἐστίν, ὅτε ἡ τῶν πάντων ψῆφος πεφωτισμένη ἔσται.

Ἡ ἐμπορία ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους καθίστησι μίαν ἀδελφικὴν οἰκογένειαν, ἐν ᾗ ἡ ῥαστώνη τῶν μὲν ἐξήρτηται ἐκ τῆς τῶν δὲ· καὶ οὕτω πλάσσει ταύτην τὴν τοῦ ἡμετέρου γένους ἐνότητά, ἧς χάριν οἱ πόροι πάντων καθίστανται κτῆμα ἐκάστου.

Ἡ αὐξοῦσα τῆς ἡμετέρας πατρίδος εὐτυχία τότε μόνον διαρκεῖσι ὅτε ἐξασφαλισομένη τῇ ἀτομικῇ ἐλευθερίᾳ πληρεστάτας ἐγγυήσεις.

Ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν ἐγκτεται ἐν τῷ τὴν ὑπερφημίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν καταγράφειν πρὸς ὄφελος τῆς τάξεως καὶ τοῦ δικαίου.

Οἱ ἡμέτεροι πατέρες οὐδαμῶς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἠνέχθησαν, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις θεσμοῖς τῷ αὐτονόμῳ τῶν λειτουργιῶν ἐπιτελεῖται διὰ παντός τὸ ὑπεύθυνον.

Ὁ δημόσιος βίος ὀλίγον ἀφίησι χρόνον τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ σκέψει, αἵτινες ἀπαραίτητοί εἰσι τῇ θεραπείᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ πυρὸς τοῦ χριστιανικοῦ βίου· οὐχ ἦττον ὅμως πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω τὸν ὑπεράνθρωπον βίον τοῦ μεγάλου Ναζωραίου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Προκειμένου ὁ κ. Α. νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἱατροῦ θεραπεύσαντος τὸν υἱόν του τῷ λέγει. Ἐπειδὴ ἱατρὲ τὸ μικρόν μου παιδίον πρῶτον ἔπαθεν ἐκ τῆς ἱλαρᾶς καὶ ὡς ἐκ τούτου πάντα τὰ τῆς γειτονίας μας παιδιὰ ἀτίνα ἐνοσηλεύοντο παρ' ὑμῶν, νομίζω ὅτι ὀφείλετε νὰ ἐλαττώσῃτε κατὰ δέκα τοῦλάχιστον τὰ 0]0 τὸν λογαριασμὸν μου διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἐργασιῶν ἃς ὁ υἱός μου σᾶς προμήθευσε.

* *

Εἰς ἐκθεσίᾳ τινᾶ τῶν τεχνῶν εἰσέρχονται δύο Κύριοι ὧν ὁ εἰς ἐρωτᾷ ἀπαθῶς, Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι φοβερὰ ῥοπογραφία. Ὁ ἕτερος κύριος ἐκπληκτός τῷ λέγει. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, εἶμαι ὁ ζωγραφίσας ταύτην. Συγχωρήσατέ μοι τότε, διότι τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι δὲν γνωρίζω τί περὶ τέχνης ἐπαναλαμβάνω πᾶν ὅτι ἀκούω λεγόμενον.

* *

Πανοῦργον δεκατετραετὲς παιδίον ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινὸς ἐν ᾗ κατῴκει ἡ εὐειδὴς κυρία Α... κρατῶν ἐξηκοντάλεπτον ἀνθοδέσμην. Κρούει τὴν θύραν καὶ ἐρωτᾷ ἀμέσως τὴν ἐμφανισθεῖσαν θυρωρὸν «ἐδῶ εἶναι ὁ ἀριθμὸς 26 τῆς Λευκῆς ὁδοῦ.—Μάλιστα παιδί μου. Τότε σᾶς παρακαλῶ εἴπατε τῆς κυρίας ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω! Ἡ κυρία, παρουσιάζεται πάραυτα καὶ τὸ παιδίον ὑποκλίνων τῇ λέγει. Λάβετε κυρία μου τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην ἐκ μέρους τοῦ κυρίου... α! ἀπώλεσα τὸ ἐπισκεπτήριόν του!

— Δι' ἐμέ! Α! δὲν πειράζει μικρὸ μου συμπεραίνω τίς εἶναι, λάβε σελήνιον καὶ πῆγαινε.

— Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης τὸ πονηρὸν παιδίον κατόρθου δι' εὐτελεῶν ἀνθοδεσμίδων νὰ προσπορίζεται μέγα κέρδος ἄχρις οὐ ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀπήλαυσε τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

* *

Θὰ ἔχω κανένα δῶρον τὸ ἔτος τοῦτο ἀγαπητὴ μαμά; Ναὶ ἀγάπη μου, ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ᾄδῃς καλὸν παιδίον. Καὶ τί σκοπεύετε νὰ μοῦ δώσῃτε; Θὰ τὸ ἴδῃς ὅταν ἐπέλθῃ ἡ ὥρα. Μὰ εἴπατέ μοι τοῦτο ἀπὸ τώρα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γείνω καλός.

Ε.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΑΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχ. ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐὰν ἀποκαλύψω εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἔλεγεν, καθ' ἑαυτὴν ὅτι, προτιμῶ τὸν Raoul ἴσως δὲν θελήσωσι νὰ μοὶ δώσωσιν αὐτὸν ὡς σύζυγον, δότι στερεῖται περιουσίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἐνεκεν τοῦ πρὸς ἐμέ φίλτρου αὐτῶν ἤθελον παραδεχθῇ τὴν πρότασίν μου, εἶμαι βεβαία περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ Raoul; Σκέπτεται ἄρα δι' ἐμέ; Καὶ κάμνουσα τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καθ' ἑαυτήν, ἡ δυστυχὴς κόρη ἡσθάνθη παγετῶδος ῥίγος διατρέχον τὰς φλέβας τῆς καὶ συσφίγγον τὴν καρδίαν τῆς! Ὅχι, κάλλιον νὰ σιωπῇσῃ καὶ ἀναμείνω, ἴσως ἡμέραν τινά.... Ἐνταῦθα ἔπαυον αἱ σκέψεις αὐτῆς· ἡγνόει τί ἐσήμενεν αὐτὸ τὸ ἴσως, ἀλλ' ἤλπιζεν ἀορίστως ὅτι εὐτυχὴς τί συμβᾶν ἤθελε φέροι τέρμα εἰς τὴν ἀμνηχανίαν τῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Raoul ἐτήρει θρησκευτικῶς τὴν ὑπόσχεσιν ἣν εἶχε δώσει πρὸς τὴν μητέρα του. Προσεπάθη διὰ τῆς ἐργασίας νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς ἀπελπισίας ἣτις ἐκυρίευεν αὐτόν, καὶ ἡ ἐργασία τῷ ἦτο ὠφέλιμος. Ὅτε παρουσιάζετο σπουδαία τις περίστασις αἰτούσα ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχήν, ὁ νέος ἱατρὸς προσεπάθη νὰ ὑπερπηδῇ τὰς δυσχερείας καὶ οὕτως ἐλησμονεῖ πρὸς στιγμὴν πᾶσαν θλίψιν. Ἐσύχναζεν ὅσον ὀλιγότερον ἡδύνατο εἰς τοῦ κ. Trefort καὶ ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάντησιν μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ λήθη δὲν κατορθοῦτο μὲν ὁλοσχερῶς ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ συχότερος, ὑπερ μέγας κίνηστος τὴν μητέρα του.

Κατὰ τὴν δέειν κυριακῆς τινός, ὁ κ. Trefort ἐπρότεινε εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του νὰ παρέλθωσι ἐφ' ἀμάξης τὴν Corniche. Αἱ κυρίαὶ τὸ ἀπεδέχθησαν καὶ οὕτως οἱ τρεῖς ἡμῶν περιδιαβᾶται εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Prado. Ὁ λαμπρὸς οὗτος περίπατος παρουσίαζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην κίνησιν ὄντως ἔκτακτον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον κυανόυς, ὁ ἥλιος τόσο λαμπρὸς, ὁ ἀήρ τόσο καθαρός, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος εἶχεν ἐξέλθει, ἵνα ὠφεληθῇ τῆς ὥραιας ταύτης ἡμέρας. Εἰς τὰς εὐρείας ἐκ πλατάνων δενδροστοιχίας πολυάριθμοι σειραὶ καθισμάτων κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναμείνοντος νὰ ἴδῃ τὰ διαβαίνοντα μεγαλοπρεπεῖ ὀχήματα. Ἐν ταῖς ἀνοικταῖς ἀμάξαις ἐφαίνοντο κυρίαὶ καὶ νεάνιδες κομψῶς ἐνδεδυμέναι, παιδιὰ ὠραῖοι ἄγγελοι εὐφρεῖς καὶ χαριεῖς. Τὰ πάντα ἐπὶ τέλους εἶχον ὄψιν ἐορτῆς, αἱ δὲ τῆς φύσεως καλλοναὶ ἀπέδιδον εἰς πάντας τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Ὅτε ἔφθασαν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τῆς ἐπαύλεως Rosely; ὁ κ. Trefort κατήλθε τῆς ἀμάξης εἰπὼν τῇ τε συζύγῳ καὶ τῇ κόρῃ του ὅτι ἤθελε τὰς συναντήσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν. Εἶχε κάμει ὀλίγα βήματα ὅτε ἡσθάνθη κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ στρέψας ζωηρῶς, ἃ! ἐφώνησεν σείς εἶσθαι κύριε Leroire; εὐτυχὴς συναντῶν ὑμᾶς.